

Justícia Social

15 cts.

SETMANARI SOCIALISTA

ALLÍ ON HI HA UNA QÜESTIÓ DE LLIBERTAT HI HA UNA QÜESTIÓ DE SOCIALISME.

Redacció: Pl. 11. BARCELONA

LA MESURA

Voldriem que cap dels nostres alimentés il·lusions desmesurades respecte a l'acció que han de realitzar els socialistes en el govern de la Gran Bretanya. Hem sentit, parlant d'aquest singular esdeveniment, despropòsits molt considerables. És general el costum de fer passar pel nostre diafragma el vast panorama internacional i relacionar-lo íntimament amb els nostres plans i neguits. Però d'aquesta pobresa de mires no podem esperar-ne res més que desencants.

El primer fruit del socialisme és el de redimir-nos d'un localisme neci i migrat. Repareu com la consciència socialista ens aixeca a un plànol superior al de la majoria dels nostres coterranis. Només una penetració i clarividència pot substituir la consciència socialista. Els homes mancats d'una i altra no coneixen a fons els veritables problemes humans.

Què han de fer els socialistes anglesos en el poder? Han de nacionalitzar la producció, abolir el salari i establir la igualtat econòmica? Han de reconèixer la independència de la Índia i lluitar per l'alliberament de les nacions europees que encara resten oprimides? Co que primer han de fer els socialistes anglesos és assegurar-se de no perdre contacte amb la realitat i no deixar escórrer el fil del passat i del present per a empalmar-lo amb l'avenir. Res tan perillós i absurde com imitar a altres governs verbalistes i ignorants que s'han armat d'una fúria destructiva sense tenir en llur magí cap imatge de co que ha de reemplaçar a tot el que ha sigut declarat nociu i perturbador. Els socialistes, com tota la gent de seny, no poden destralejar desconsideradament en el cos viu de la nació que s'ha confiat a llur mestratge. Han de poder els caps secs, extirpar les protuberàncies i rentar bé les llagues obertes per les deficiències de l'engranatge social.

Es després que s'ha vist treballar la màquina en plena normalitat constitucional que podrà saber-se la dosi de plasma futurista que podrà resistir el cos pacient. Res de suspensions ni violències. Altíssima serenitat en el poder; sobrietat i mesura en l'acció; comprensió de la multiplicitat de germens i compenetració amb la totalitat de fins. Així cada instant és una vida i els grans anhels dels homes i dels pobles queden insensiblement realitzats.

Res tan saludable per a un poble i res tan favorable a l'èxit del governant com viure en un ambient de seguretat i de calma. I el gran èxit dels socialistes anglesos ha sigut poguer des del primer moment donar aquesta impressió. Les vagues de ferroviaris i de dockers han estat conjurades. El treball es multiplica. El mercat financer es sosté ferm. I el vell *tory* anglès, cada dia al despertar-se i trobar totes les coses a llur lloc, es pregunta meravellat: «Això és el socialisme? És de debò que governen els socialistes?»

Sí, els socialistes governen. Governen naturalment, sense coacció, ni violència. Els mena el corrent del món i per això no senten sotrac ni topen amb la ribera. Quan els altres governaven, com que resistien el corrent, com que trobaven les vies ocupades, havien de forçar la constitució i saltar per damunt dels obstacles. Per ells, governar és cosa senzilla i suau. No hauran de consultar gaire sovint el cos electoral, ni menys suprimir les llibertats públiques. Sense l'exercici constant de la llibertat i sense sentir permanentment el panteig de la opinió popular, quedarien orbes i perduts i caurien en un fatal calapse. Entens, doncs, amic, com han de governar i com governen els socialistes anglesos?

Hi ha qui amb la major bona fe creu que el sacerdoti de governar implica una orgia sacramental, una activitat folla de purificació i una infrangible consagració a les pròpies ideologies i preocupacions. No governarà bé aquell que no obri d'acord amb els propis ideals, però governarà malament aquell que no sapiga interpretar els ideals col·lectius i no faci de la funció del poder un senzill vehicle d'acoblament d'energies i de justa distribució de forces. I sense suscitir problemes, ni produir conflictes, sempre que els esdeveniments plantegen una qüestió, ha de cridar a concurs la realitat viva i la idealitat pròpia i la comú, i ja té per endavant la solució adequada.

No us impacienteu, companys! No denigreu, encara, enemics! Vindrà la nacionalització gradual de la riquesa, l'abolició progressiva del salari, la major justícia en la distribució dels fruits del treball, el reconeixement de la independència de la Índia i dels altres pobles subjectes encara. Vosaltres no us en adonareu, ni us explicareu la satisfacció creixent, ni la suavitat amb que s'aniràn resolent les qüestions més greus. El vell *tory* anglès no se n'adonà tampoc, però una dolça beatitut el farà somriure en comptes d'indignar-se quan sentirà el seu net cridant amb juvenívola energia: «Visca el socialisme internacional!»

Aquesta fulla és un camp obert, i accepta la col·laboració de tots els homes d'idealitat generosa. Dels articles signats en són responsables llurs autors.

La Unió fa la força de l'obrer

I la desunió, fa la força... del burgès.

REPÚBLICA I SOCIALISME

Aspecte doctrinal

Tot socialisme veritable de república. Com podria ésser d'altra manera? En un dels seus grans aspectes, el socialisme és una reivindicació del treball o de l'esforç individual contra l'imperi mortuori i tradicionalista de les herències. La monarquia, en canvi, és poc menys que consubstancial amb la herència.—El socialisme és una conversió gradual de la llei de domini geràrquic en llei de cooperació igualitaria dins el poder. La monarquia és una quasi divinització del poder personal. El Socialisme aspira a que la selecció directora es formi per la natural extracció dels més aptes. El règim monàrquic fa aquesta selecció a la sort o a l'atzar del naixement, i la creta en una sola persona suprema.—El socialisme vol convertir progressivament en cosa pública ("res pública") la propietat, el capital, els mitjans de producció. La monarquia tendeix al privilegi de classes, a la defensa de la vella propietat; per tal que conserva com un instint el record de la reialesa patrimonial, en la qual terres i súbdits eren propietat de la Corona.—El socialisme és l'evolució sense fi, i la monarquia és la tradició defensada pam a pam. En fi, les mateixes paraules República i Socialisme deuen l'origen a un idèntic impuls: l'alliberament del dret privat en dret públic popular. Les veus "públic" i "social" es corresponen. República i Socialisme són exactament una mateixa erupció ideal adequada a l'esperit de dues èpoques distintes. La una és filla de la Revolució del tercer estat; l'altra és filla de l'evolució del quart estat. I si bé Danton no hauria pogut comprendre Babeuf, en canvi els girondins, amb Brissot, pressentiren la metamorfosi de llur revolució política en revolució social.

Així com la república és una forma essencialment aristàrquica, corresponent a un gra l'evolució política molt alt, i no pot arrelar en els pobles que encara en són indignes, el socialisme pertany a un grau encara superior d'aquest transformisme. Presuposa una consciència més oberta i forta, en la massa social. Entre la monarquia, la república burgesa i el socialisme

hi ha la mateixa proporció i correspondència que entre la infància, l'adolescència i la plena virilitat. Són tres edats successives i difícilment s'arriba a la tercera sense haver passat per les altres. Són com tres edats històriques en un desenvolupament gradual.

La Revolució francesa, que es podria nomenar molt bé Revolució llatina, fou un atac contra dues castes de privilegi: la sacerdotal i la militar o noble. El que avui s'en diu sobirania del poder civil o lluita contra el clericalisme i el militarisme, és la conservació de la doctrina fonamental revolucionària. La simpatia instintiva de les nostres dretes del germanisme bèlic, neix d'una espontània aliança entre els interesos ferits per la França del 1789.

El socialisme, doncs, és una "matèria social" que te per "forma política" la república. El poble que arribés a la plena transformació de la propietat segons l'ideal socialista "cristallitzaria" necessàriament en la transformació del poder segons la doctrina republicana. Socialisme i república són com el contingut i el continent en la relació civil. Tot socialista, implícitament, és republicà; i adhuc es pot dir ja que tot republicà modern és un socialista, encara que exigexi per l'adveniment pràctic del socialisme una prèvia i llarga evolució.

Gabriel Alomar

Traduït de "La Política Idealista" darrer llibre de Gabriel Alomar.

Remigio Cabello

Aquests dies ha estat hoste de Barcelona el nostre distingit company Remigio Cabello, delegat de la «Unión General de Trabajadores» a Castella la vella i ex-diputat provincial per Valladolid.

Aprofitant la seva estada entre nosaltres ha donat a l'Ateneu Socialista dues interessants conferències, sobre el «Règim Obligatori del Retir Obrer» la primera, i sobre «Orientacions i factiques de l'activitat obrera, la segona. El públic nombrós que ajudà a escoltar-lo aplaudí amb entusiasme les disertacions del company, de les quals la premsa diària s'ha ocupat degudament.

Acompanyat dels companys Comaposada, Bové i altres, Remigio Cabello ha volgut posar-se en contacte amb les més importants organitzacions culturals i obreres de la nostra ciutat. Saludem al benvolgut correligionari, desitjant li hagi estat agradable el seu sejour a Barcelona.

CRONICA HEBDOMADARIA

Política internacional

Hem de suposar que el lector té indicis, sinó coneixement, del caos polític i econòmic en el qual es troba submergida la població de Xina. El 12 de febrer ha fet dotze anys que va instaurar-se la república, després de la sagnant revolució que va enderrocar la més antiga dinastia de la terra. Hom creia que el nou règim reventaria el país, però Xina va de mal en pitjor i probablement trigarà a oferir una perspectiva de pau i de benestar a la seva pobre gent degradada i envilida.

Seria necessari un gros volum per a donar idea completa de la situació política d'aquell vast país de més de quatre cents milions d'habitants. Hem de deixar, però, traçada la silueta, que bé prou que els esdeveniments fixaran en el futur les línies i les ombres. Però aquesta breu notícia d'ara ens servirà de referència i de punt de partida de co que haurem de dir un altre dia.

En 15 d'octubre de 1923, el Parlament elegia president de la República a Tsao Kun, ex-ministre plenipotenciari a París i a Berlín i ex-ministre d'afers estrangers en 1913 i de finances en 1916. El Parlament, en us dels poders constitucionals, va rebutjar per dutes vegades el ministeri designat pel President, però després de greus conflictes entre diputats i militars, l'onze de gener va aprovar-se una llista ministerial presidida per On Tsing Lien i en la qual hi figuren Wellington Koo en afers estrangers, Quang Kch Min a finances, Quang Tchong Huai a justícia, el Dr. W. W. Yen a agricultura i Fan Yonan Lin a instrucció pública, persones, totes elles, de prestigi en el país i que inspiren confiança a les potències estrangeres.

Fins aquí la cosa és simple. Però caldria conèixer els antecedents que han conduït an aquesta situació, més tenim per segur que el lector es fadigaria. Direm, generalitzant, que Xina, dividida en 18 províncies, sense contar Manxuria, Mongolia, Sinkiang (Turquestan xinès) i el Tibet, representa gairebé un nombre igual de faccions militars que lluiten entre sí i eventualment s'ajunten per a propòsits comuns. Xina es terra de generals-dictadors que han escullit una porció del territori la qual van delmant sense escrúpols ni indulgència. Exèrcits de mercenaris assolen el país i lluiten entre sí pels motius més insignificants, regularment per qüestions de predomini o de pillatge.

L'anterior President, Li Yuan-Hung, va dimitir en juny de l'any passat i va fugir Tientsin perseguit per aquestes forces més o menys regulars. És possible que la presidència de Tsao Kun tingui la mateixa fi. De moment disposa de tres cossos d'exèrcit a les seves ordres i de l'ajuda de Wu Pei-fu que compta amb cent mil homes a Loyang i de Feng Yu-hsiang (conegut pel general cristià) que comanda trenta mil homes a Peking. Tsao Kun es el cap del partit anomenat Xihli en el qual hi ha la fracció de Tientsin dirigida pel germà del President que no està en molt bones relacions amb els dos generals esmentats. El partit de Xihli no és doncs co que podria dir-se una garba ben lligada.

Apoien també al President amb més o menys llealtat els generals que dominen en les províncies de Honan, Anhui, Hupch, Kiangsi i Kiangsu. És probable que aquest apoi estigui subjecte a circumstàncies de conveniència, però si Tsao Kun conseguix donar la impressió de força i de permanència sense perjudicar els interesos d'aquests capdells, la seva posició es bastant segura.

Apart del govern de Peking i en manifesta oposició amb ell hi han forces de consideració en diferents regions de Xina. El Dr. Sun Yat-sen és el dictador del sur i, segons referències, ha apurat la capacitat econòmica de Canton fins a l'últim extrem. Les seves tropes varen flagellar la província de Kwangsi a on va recullir bandes de semisalvatsges que sumades amb les de la província de Yunnan, es dediquen ara a devastar la de Kwangtung. Sun Yat-sen va recullir l'ex-president Li Yuang-Hung i va declarar la guerra al Nord en octubre de l'any passat, però la seva autoritat i el seu prestigi declinen guanyant en canvi força i adeptes el seu oponent Tsen Txung-ming, el qual te probabilitats d'alliberar la província de Kwangtung amb l'apoi que li presta el general Wu Pei-fu.

A Szechuan, que és la més rica i populosa de les divuit províncies, opera un exèrcit de més 150.000 homes manat per diferents «cabecilles» els quals tenen el comú interès d'evitar la presència de tropes alienes i d'aprofitar-se de les taxes imposades a les empreses estrangeres que extreuen sal i exploten la producció d'opi. Wu Pei-fu va provar recentment de sotmetre la província, però les seves tropes foren ignominiosament derrotades en el riu Yangtze.

La província de Txekiang és dominada per Lu Yung-hsiang el qual va declarar-se independent de Peking. Aquest personatge disposa de la ciutat de Shanghai i ha violat tranquilament els tractats establerts, imposant drets d'entrada a les mercaderies estrangeres. La veina província de Fnkien es dividida en tres zones, dominant Lu Yung-hsiang la del nord, Tsen Txung-ming la del sur i un protegit de Sun Yat-sen la del centre.

A Manxuria hi domina Txang Tso-lin. Les seves tres províncies són riques car a més de tenir terres fèrtils i ben conreudes, tenen bones mines de ferro i de carbó. Aquest general compta amb 140.000 homes ben equipats, i pagats al dia, cosa de la qual les altres faccions estan molt lluny. Encara que hi ha bandolerisme en les regions muntanyenques i selvàtiques, en les regions industrioses i productives hi ha bona administració, ordre i seguretat. Txang Tso-lin és indubtablement el perill major que el govern de Peking. Fa mesos que treballa en perfeccionar el seu exèrcit, en proveir-lo d'artilleria i municions havent organitzat la producció de material de guerra en gran escala. Wu Pei-fu va derrotar-lo en 1922, però ell ha sapigut aprofitar la lliçó, desfont-se dels antics oficials i de tots els que no demostren capacitat i eficència. Apart del govern central, Txang Tso-lin és la força més poderosa i més prometedora de Xina.

En una altra crònica acabarem aquest petit esboç de la situació política actual del gran imperi de Confuci.

M. Serra i Moret.

Conflem que els nostres lectors es faràn càrrec del esforç que realitza JUSTICIA SOCIAL substituint a darrera hora els articles suprimits per la censura, amb nou original aprovat pel censor.